

Sygn. akt IV U 513/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania G. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 10 kwietnia 2014 r. Nr (...)

w sprawie G. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

oddala odwołanie.

Sygn. akt: IV U 513/14 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 10 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.75 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił G. C. dodatku pielęgnacyjnego wskazując, że u wymienionego nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie od w/w decyzji złożył G. C. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu stanowiska wskazał m.in., że wydając zaskarżoną organ rentowy nie uwzględnił faktu posiadania przez niego orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności, które uprawnia go do korzystania długotrwale lub stale z pomocy opiekuna, a ponadto w swoim orzeczeniu Komisja Lekarska ZUS nie wskazała na czy polega poprawa w jego stanie zdrowia (odwołanie k.1-2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 2 kwietnia 2014r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do samodzielnej egzystencji, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.7-8).

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z 10 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił prawo ubezpieczonego G. C. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy do 30 listopada 2015r. (decyzja z 10 stycznia 2013r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 30 listopada 2015r. k.358 akt rentowych).

W dniu 21 stycznia 2014r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (wniosek k.391 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 11 lutego 2014r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 11 lutego 2014r. k.393 akt rentowych).

Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ubezpieczony skierowany został na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 2 kwietnia 2014r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS k.395 i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 2 kwietnia 2014r. k.403 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 10 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja z 10 kwietnia 2014r. k.404 akt rentowych).

Ubezpieczony ma (...)lat i wykształcenie zawodowe w zawodzie mechanik samochodowy. Pracował w swoim zawodzie, a także m.in. jako ślusarz, malarz konstrukcji (wniosek o rentę i świadectwa pracy k.1-18 akt rentowych). W 1977r. ubezpieczony doznał urazu głowy ze stłuczeniem i obrzękiem mózgu i przeszedł obustronną trepanację czaszki. Od 14 lipca 1995r. jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 10 listopada 1995r. o przyznaniu od 14 lipca 1995r. renty inwalidzkiej trzeciej grupy k.49 akt rentowych). Ubezpieczony mieszka sam w M.. Sam robi zakupy, chodzi do lekarza. Posiłki przygotowuje sam, bądź korzysta ze stołówki. Samodzielnie pierze i sprząta. Niekiedy korzysta w tym zakresie z pomocy znajomej osoby (okoliczności przyznane przez ubezpieczonego – wyjaśnienia k.42v – nagranie od minuty 1 do 12). Orzeczeniem (...) ds Orzekania o Niepełnosprawności w M. z 24 lipca 2013r. ubezpieczony zaliczony został do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe, dodatkowo orzeczone, że wymaga on stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 24 lipca 2013r. k.6 akt sprawy).

U ubezpieczonego rozpoznano stan po urazie głowy ze stłuczeniem i obrzękiem mózgu oraz po obustronnej trepanacji czaszki w 1977r., a także padaczkę i organiczne zaburzenia osobowości i zachowania. Ubezpieczony funkcjonuje intelektualnie poniżej przeciętnej, występują u niego zmiany w ośrodkowym układzie nerwowym powodujące znaczne obniżenie funkcjonowania w sferze poznawczej oraz trudności w zakresie sfery emocjonalnej i społecznej. Jest on labilny emocjonalnie, wybuchowy, drażliwy, niecierpliw, może reagować emocjonalnie nieadekwatnie do sytuacji. Powyższy stan powoduje, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy, ale nie występuje u niego niezdolność do samodzielnej egzystencji. Stan neurologiczny ubezpieczonego jest stabilny, konieczne jest dalsze systematyczne leczenie padaczki. Stwierdzone u ubezpieczonego organiczne zaburzenia osobowości i zachowania (będące skutkiem przebytego w 1977r. ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego) przebiegają z umiarkowanym nasileniem objawów i zaburzają codziennie funkcjonowanie we wszystkich aspektach życia – w sferze poznawczej, emocjonalnej, społecznej, ale nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji. Ubezpieczony samodzielnie się ubiera, dba o higienę, przygotowuje posiłki. Wychodzi z domu bez lęków i obaw w celu załatwienia różnych spraw urzędowych, na badanie przez biegłych do L. przyjechał sam (opinia biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii k.24-29 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego G. C. podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art.75 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta uznana została za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, przy czym w myśl art.13 ust.5 w/w ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się w przypadku

stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Analizując poczynione wyżej ustalenia faktyczne w świetle powyższych regulacji Sąd doszedł do przekonania, że twierdzenie ubezpieczonego, iż jest on osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji jest niezasadne. W celu ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny i psychologii. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii oraz psychologii dała podstawy do ustalenia, że z powodu schorzenia neurologicznego w postaci padaczki oraz zaburzeń natury psychicznej objawiających się organicznymi zaburzeniami osobowości i zachowania ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, ale brak jest podstaw do uznania go za osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. W ocenie biegłych istniejące u ubezpieczonego schorzenia zaburzają codziennie funkcjonowanie ubezpieczonego w sferze poznawczej, emocjonalnej i społecznej, ale mimo tych zaburzeń – napięcia emocjonalnego, drażliwości, skłonności do reakcji nieadekwatnej do sytuacji pozostaje on osobą, która samodzielnie zaspokaja podstawowe potrzeby życiowe. Ubezpieczony jest samodzielny w sferze czynności związanych z higieną osobistą, ubieraniem się, przygotowywaniem posiłków, ale także w zakresie czynności wymagających wyjścia z domu – po zakupy, do lekarza, w celu załatwienia spraw urzędowych m.in. sam odbył podróż z miejsca zamieszkania w M. do L. na badanie przez biegłych. Analizując powyższą opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i należyte uzasadniona. W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie ubezpieczony przyznał, że jest samodzielny w tych wszystkich sferach, na które wskazali biegli w swojej opinii (vide: ustalenia faktyczne).

Należy podkreślić, że okoliczność, iż ubezpieczony został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym nie oznacza, że jest on osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji w rozumieniu art.13 ust.5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności jest wydawane w trybie ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Służy ono realizacji celów określonych w tej ustawie. Orzeczenie to nie ma bezpośredniego wpływu na prawo do dodatku pielęgnacyjnego przewidzianego w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Regulacja przewidziana w art.5 pkt 1 w/w ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowiąca, że orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji – wydane na podstawie art.13 ust.5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – traktowane jest na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności ma zastosowanie w sprawie o ustalenie stopnia niepełnosprawności i brak jest podstaw do „odwracania” tej regulacji i uznawania, że orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności jest równoznaczne z orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tak: Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 27 czerwca 2013r. w sprawie III AUa 1563/12, Lex nr 1363260 i analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z 4 lutego 2010r. w sprawie III UK 60/09, Lex nr 585847).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§1 kpc odwołanie ubezpieczonego oddalił.